

DE CENTRALE RAAD VAN BEROEP

(mrs. Blom, Nuver, Schipper) in zake mw. J.L. G., te G., eiseres,
tegen de Raad van Arbeid te 's-Gravenhage, gedaagde

Wat aangaat defecten van het twistgeding:

O. dat gedaagde - gezien zijn beslissing van 26 mei 1966, waarbij aan eiseres op grond van de door haar op 14 maart 1966 ingediende aanvraag met ingang van 1 maart - 1965 een weduwenpensioen krachtens de Algemene Weduwen- en Wezenwet en een uitkering ineens over 1965 krachtens de wet van 16 december 1965, Stb. 648, werd toegekend - bij beslissing van 10 februari 1967 heeft bepaald geen gebruik te maken van de hem bij artikel 25, 5e lid van de Algemene Weduwen- en Wezenwet gegeven bevoegdheid het gevraagde pensioen vroeger te doen ingaan dan 1 maart 1965; daarbij overwegende:

dat 's-Raads beslissing bij uitspraak van 7 december 1966 door de Centrale Raad van Beroep te Utrecht in hoger beroep werd vernietigd voor zover het weduwenpensioen werd toegekend met ingang van 1 maart 1965, onder bepaling, dat de Raad van Arbeid te 's-Gravenhage gehouden was met betrekking tot de ingangsdatum van het weduwenpensioen een nadere beslissing te nemen; dat de pensioengerechtigde, ware tijdig een aanvraag ingediend, met ingang van 1 juli 1962 aanspraak op weduwenpensioen krachtens de Algemene Weduwen- en Wezenwet had kunnen doen gelden;

dat deze Raad bij zijn beslissing d.d. 26 mei 1966 in aanmerking heeft genomen, dat de aanvraag om weduwenpensioen door de pensioengerechtigde niet eerder dan op 14 maart 1966 werd ingediend, omdat het overlijden van haar gewezen echtgenoot haar slechts kort te voren bekend was geworden; dat zij terzake daarvan bij haar aanvraag schriftelijk had verklaard, geen enkele reden te hebben om te veronderstellen dat de gewezen echtgenoot op jeugdige leeftijd zou overlijden en dat zij geen enkel contact meer had met de familie en de relaties van haar gewezen echtgenoot, zodat de onbekendheid met het overlijden van de gewezen echtgenoot naar 's-Raads oordeel moest worden aangemerkt als een normaal uitvloeisel van het door echtscheiding tussen de voormalige echtgenoten verbroken contact, waardoor er geen grond bestond voor toepassing van het bepaalde in artikel 25, 5e lid van de Algemene Weduwen en Wezenwet;

dat namens de pensioengerechtigde, in hoger beroep tegen 's-Raads beslissing d.d. 26 mei 1966, is verklaard en door de Centrale Raad van Beroep te Utrecht in de overwegingen tot zijn uitspraak d.d. 7 december 1966 * vermeld, dat haar huwelijk met nu wijlen Jean Jaques W., in 1943, derhalve tijdens de oorlog, door scheiding werd ontbonden; dat voornoemde echtgenoot in Duitse krijgsdienst is geweest en in 1945 uit Nederland is verdwenen; dat de haar toegekende alimentatie niet langer werd uitbetaald en zij toen bij informatie niet meer te weten is gekomen dan dat haar gewezen echtgenoot was vertrokken naar Duitsland; dat hij voor haar onvindbaar was- dat zij eerst korte tijd voordat zij haar aanvraag om weduwenpensioen bij de Raad indiende en wel, toen zij wilde onderzoeken of haar weer de alimentatie kon worden uitbetaald, vernam dat haar gewezen echtgenoot verblijf had gehouden te Klagenfurt in Oostenrijk en dat hij in 1957 was overleden; dat zij in 1962, toen artikel 4a in de Algemene Weduwen- en Wezenwet werd

opgenomen, geen reden had om te vermoeden dat hij overleden was en ook niet kon onderzoeken of hij nog in leven was;

dat het aan de Raad uit eigen ervaring bekend is, dat de opsporing van voormalige leden van de Deutsche Wehrmacht uit de bezettingstijd veelal geen bijzondere moeilijkheden oplevert, welke ervaring in het onderhavige geval bevestiging vindt, omdat men reeds na enkele informatie bij een relatie van de gewezen echtgenoot van de pensioengerechtigde te weten is gekomen, dat deze gewezen echtgenoot was overleden;

dat overigens uit niets is gebleken, dat de pensioengerechtigde bij voortdoring of althans regelmatig pogingen in het werk heeft gesteld om de betaling van de haar toegewezen alimentatie gerealiseerd te krijgen door de verblijfplaats van haar gewezen echtgenoot op te sporen of te doen opsporen, maar daartoe eerst - en dan nog slechts na een toevallige ontmoeting met haar raadsman, jegens wie zij de verzuchting slaakte, dat zij, hoewel zij zichzelf kon redden met haar inkomen uit arbeid, gelet op haar gevorderde leeftijd en haar drukke werkzaamheden bij het in een uithoek van Rijswijk Z.H. gelegen Centraal Bureau voor de Afgifte van Rijvaardigheidsbewijzen, het toch maar jammer vond, dat zij niet kon profiteren van de alimentatie, welke haar na scheiding was toegewezen - is overgegaan; dat gelet op het voorgaande, naar 's-Raads oordeel de te late aanvraag om weduwenpensioen dan ook in hoofdzaak een gevolg is van de omstandigheid,

dat betrokkene zelf nalatig is geweest met betrekking tot het bevorderen van de uitbetaling aan haar van de haar toegewezen alimentatie, hoewel de pensioengerechtigde vele jaren gelegenheid heeft gehad om tot herstel van het contact te komen, maar zulks heeft nagelaten, terwijl overigens de moeilijkheden van het herstel van het verbroken contact zich niet wezenlijk onderscheiden van de moeilijkheden welke gewoonlijk daarbij worden ondervonden, hetgeen duidelijk is gebleken uit het feit, dat haar raadsman in zeer korte tijd zonder veel moeite er in slaagde de laatste verblijfplaats en de datum van het overlijden van de gewezen echtgenoot van aanvrager te achterhalen;

0. dat de Raad van Beroep te 's-Gravenhage bij mondelinge uitspraak van 25 april 1967 * - naar welker aantekening hierbij wordt verwezen - het tegen voormelde beslissing d.d. 10 februari 1967 ingestelde beroep ongegrond heeft verklaard en die beslissing heeft bevestigd.

0. dat eiseres bij voornoemde gemachtigde tegen deze uitspraak hoger beroep heeft ingesteld en op de bij beroepschrift ontwikkelde gronden de Raad heeft verzocht de aangevallen uitspraak en de bestreden beslissing te vernietigen en te beslissen, dat eiseresses weduwenpensioen zal ingaan 1 juli 1962;

In rechte:

0. dat de Raad de gronden der aangevallen uitspraak juist acht en deze overneemt, met dien verstande dat in rubriek 4 der aantekening van die mondeling gedane uitspraak in hetgeen is vermeld achter het hoofd "gronden," de navolgende wijzigingen worden aangebracht:

1. in de tweede alinea, laatste regel, wordt in plaats van "algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur" gelezen: algemeen rechtsbeginsel of algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

2. in de derde alinea, regel 6, wordt gelezen in plaats van "ontvindbaarheid": onvindbaarheid, en in plaats van "weergesproken": weersproken;

0. nog naar aanleiding van het bij beroepschrift en ter 's Raads terechtzitting namens eiseres gestelde:

dat met betrekking tot de onvindbaarheid van eiseresses voormalige echtgenoot terecht in de bestreden beslissing en in de aangevallen uitspraak als relevante omstandigheid is aan gemerkt, dat reeds bij een enkele navraag door eiseresses gemachtigde de laatste verblijfplaats en het overlijden van eiseresses voormalige echtgenoot bekend zijn geworden;

dat toch hieruit blijkt dat, indien eiseres in een vroeger stadium, hetzij via haar tegenwoordige gemachtigde, hetzij via de bemiddeling van iemand anders, pogingen in het werk zou hebben gesteld gegevens over haar voormalige echtgenoot te verkrijgen, deze pogingen ook reeds toen op betrekkelijk eenvoudige wijze resultaat gehad zouden kunnen hebben;

dat in elk geval de omstandigheid, dat niet met absolute zekerheid is vast te stellen of zodanige pogingen in een te dezer zake relevant vroeger stadium succes zouden hebben gehad, hieraan is toe te schrijven, dat eiseres zodanige pogingen in het geheel niet heeft gedaan;

dat met betrekking tot de toetsingsbevoegdheid van de rechter moet worden verworpen het betoog van eiseresses raadsman, dat de administratieve rechter naar de redelijkheid te werk moet gaan en zijn eigen beleidsoordeel in plaats moet stellen van dat van het uitvoeringsorgaan dat toch in het vijfde lid van artikel 25 der Algemene Weduwen- en Wezenwet aan het uitvoeringsorgaan een discretionaire bevoegdheid is verleend en de rechter het gebruik, dat het uitvoeringsorgaan van die bevoegdheid maakt, heeft te eerbiedigen, tenzij dat orgaan daarbij in strijd zou zijn gekomen met enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

dat de rechter zich daartoe in een geval als het onderhavige slechts mag afvragen, of het uitvoeringsorgaan in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen geraken, doch niet zijn eigen redelijkheidsoordeel in de plaats mag stellen van dat van het uitvoeringsorgaan, zijnde nu eenmaal krachtens evengenoemde wetsbepaling dat oordeel voorbehouden aan het uitvoeringsorgaan;

0. dat uit het vorenoverwogene volgt, dat de aangevallen uitspraak moet worden bevestigd;

Recht doende in naam der Koningin!

Bevestigt de uitspraak, waarvan beroep.